

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

«Η ΜΑΥΡΗ ΤΡΥΠΑ»

(ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Μέσα στην «*Μαύρη Τρύπα*» εξελίσσεται ένα σουρεαλιστικό ταξίδι στον χωροχρόνο, μια αλληλουχία αισθήσεων και ψευδαισθήσεων. Δύο λογοτέχνιδες, μόνες στο σαλόνι του «*ίδιου*» σπιτιού, ξαναζούν τη χαμένη αγάπη, που τις οδηγεί σε θαυμαστούς κόσμους, πέρα από τον χώρο και τον χρόνο. Η αναζήτηση αυτής της αγάπης, θα είναι η κινητήριος δύναμη του ταξιδιού τους, ενός ταξιδιού που λαμβάνει χώρα σε παράλληλα σύμπαντα, σε παράλληλους βίους, με σκοπό την *εξερεύνηση* του πιο αλλόκοτου σύμπαντος, αυτού του «*άλλου σύμπαντος*», που είναι το «*σύμπαν της καρδιάς*».

Όμως, η *Μαύρη Τρύπα* είναι το σημείο εκείνο, όπου ο χώρος και ο χρόνος δεν υφίστανται και οι νόμοι της Φυσικής καταλύονται. Σ' αυτά τα μονοπάτια του πάθους και της φαντασίας θα περπατήσουν οι δύο γυναίκες, ακροβατώντας, επικίνδυνα, τότε μέσα στην πραγματικότητα και τότε μέσα στην ψευδαίσθηση.

Η *πραγματικότητα*, όμως, θα νικήσει, τελικά, την *ψευδαίσθηση* και το μυθιστόρημα, με τον τίτλο *Η Μαύρη Τρύπα*, θα γραφεί και από τις δύο, «*παράλληλα*», και, μάλιστα, με τα πιο υπερβατικά χρώματα γραφής. Η έμπνευσή τους θα έρθει, σαν δροσερό αεράκι, σαν ξεθωριασμένη ανάμνηση, σαν πλοίο που σαλπάρει σε μακρινούς ωκεανούς, μέσα από την άχρονη διάστασή της.

Οι λογοτέχνιδες θα την *χρησιμοποιήσουν* αυτή την *έμπνευση*, αλλά δεν θα καταφέρουν, στο τέλος, να την *κυριεύσουν*, γιατί το *ταξίδι* μέσα στην *Μαύρη Τρύπα* *ακυρώνει* την *ύπαρξή* του, αφού δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια *παραμόρφωση* του χρόνου, μια *άλλη, δηλαδή, εναλλακτική πραγματικότητα του νου* ...

ΚΥΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

1. **ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ)**
2. **ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ)**
3. **ΟΡΕΣΤΗΣ (ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ)**
4. **ΟΡΕΣΤΗΣ (ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ)**
5. **ΑΓΓΕΛΟΣ (ΕΤΕΡΟΘΑΛΗΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΟΡΕΣΤΗ, ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ)**
6. **ΤΙΜΟΣ (ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ)**
7. **ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ)**
8. **ΕΛΠΙΔΑ (ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ)**

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΕΞΟΧΙΚΟΥ

Δύο αδέρφια κάθονται στο σκοτεινό σαλόνι της εξοχικής κατοικίας των γονέων τους. Είναι μια καλοκαιρινή βραδιά. Έχουν ανάψει, μονάχα, δυο κεριά και συζητάνε χαμηλόφωνα.

ΑΓΓΕΛΟΣ: Πότε, τελικά, θα έρθει; Άκουσες τίποτα;

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Η μητέρα είπε ότι, αύριο το μεσημέρι, θα είναι εδώ.

ΑΓΓΕΛΟΣ: Είναι, στ' αλήθεια, φίλη της μαμάς;

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Ναι. Γιατί; Σου φαίνεται περίεργο;

ΑΓΓΕΛΟΣ: Μα ... Είναι πολύ νεότερη από τη μαμά μας! Έτσι, τουλάχιστον, μας είπε!

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Αυτό δεν έχει καμιά σημασία, μικρέ! Η φίλια, όπως και ο έρωτας, δεν έχουν ηλικία!

ΑΓΓΕΛΟΣ: Πάντα σοφός!

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Δεν είμαι σοφός! Απλά, νομίζω ότι τα πράγματα είναι πολύ πιο απλά απ' όσο θέλουμε να πιστεύουμε εμείς οι άνθρωποι. Γιατί δηλαδή; Δεν έχει το δικαίωμα η μητέρα μας να έχει μια φίλη αρκετά μικρότερή της στην ηλικία; Και, όμως, οι περισσότεροι άνθρωποι απορούν και εκπλήσσονται με κάτι τέτοια!

ΑΓΓΕΛΟΣ: Πώς είναι; Σου είπε τίποτα η μαμά;

- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Το μόνο που μου είπε είναι, πως πρόκειται για εξαιρετική κοπέλα, με πολλά χαρίσματα.
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** Θα μείνει στο σπίτι μας;
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Δεν ξέρω ... Δεν ξέρω αν θα ήθελε κάτι τέτοιο ...
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** Είναι συγγραφέας;
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Ναι ... Φαντάζομαι ότι η μητέρα την κάλεσε για να σκεφτούν την προοπτική ενός θεατρικού έργου που θα γράφουνε μαζί ...
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** *(Χαμογελώντας πονηρά)* Να υποθέσω πως θα αναλάβεις τη ξενάγηση;
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Ποια ξενάγηση;
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** Στις ομορφιές του τόπου μας, ντε!
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): *(Ντροπαλά)* Αν το επιθυμεί και εκείνη ...
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** Εσύ, δηλαδή, δεν το επιθυμείς; *(πειραχτικά)*.
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Μικρέ, όλο χαζομάρες είσαι! Άντε να μην φας καμιά φάπα!

(Τα αγόρια σταματάνε να μιλάνε. Στο σκοτεινό σαλόνι μπαίνει μια νεαρή γυναίκα. Κρατάει στο χέρι της μια βάλιτσα. Πλησιάζει έναν καθρέφτη και παρατηρεί το είδωλό της).

- ΑΝΤΙΓΟΝΗ**
(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ): Ένωθα σαν πειραματόζωο. Με είχανε δέσει και, μ' ένα σκοινί, με κατέβαζαν, σιγά-σιγά, προς τον ορίζοντα μιας τρύπας ... Μιας μαύρης τρύπας! *''Τι βλέπεις Αντιγόνη;''*, άκουσα να μου λένε κάποια στιγμή. Ήμουν, ακόμα, μακριά από τον ορίζοντα και μπορούσα, εύκολα, να ξεχωρίσω τα άστρα και να αναγνωρίσω τους αστερισμούς. Καθώς πλησίαζα, όμως, οι σχετικές θέσεις των άστρων μεταβάλλονταν. *''Μήπως ζαλίζεσαι;''*, άκουσα, και πάλι, την ίδια φωνή να με

ρωτάει. *''Κάθε άλλο!''*, φώναξα. Το φως των αστεριών, στο μέρος της μαύρης τρύπας, καμπυλώνονταν, άλλαζε κατεύθυνση και με ξεγελούσε. Ήταν σαν να κοιτούσα σ' έναν παραμορφωμένο καθρέφτη. *''Τώρα σε κατεβάζουμε αρκετά κοντά στον ορίζοντα! Κοίταξε λίγο δεξιά σου!''*. Η ίδια φωνή ... Η ίδια φωνή ... Λες και μια μαγική φωνή με καλούσε μέσα από τα απροσμέτρητα βάθη αυτού του μαύρου ωκεανού ... Όχι! Όχι! Δεν με γελούσανε, καθόλου, τα μάτια μου! Έβλεπα όλο το πίσω μέρος του κεφαλιού μου! Η έλξη ήταν τόσο ισχυρή! Θεέ μου! Οι φωτεινές ακτίνες που ξεκινούσαν από το πίσω μέρος του κεφαλιού μου και μετέφεραν το χρώμα των μαλλιών μου, έκαναν μια ολόκληρη περιφορά γύρω από τη μαύρη τρύπα, μέχρι να καταλήξουν μπροστά στα μάτια μου! *''Μη χάνεις το χρόνο σου! Μην κοιτάξεις προς τη μαύρη τρύπα! Είναι μάταιος κόπος! Είναι θεοσκότεινα εκεί! Ρίξε μια ακόμη ματιά στο χτένισμά σου! Κοίταξε κάθετα προς τη διεύθυνση του κέντρου της μαύρης τρύπας! Πρόκειται για ένα ωραίο κόλπο που επιτυγχάνεται με τη βαρύτητα! Όχι με κρυμμένους καθρέφτες!''*. Αυτή η φωνή και πάλι ... Και ξαφνικά! ... Η φωνή ακούστηκε ξανά, αλλά, αυτή τη φορά, ήχησε ταραγμένα! ... *''Προσοχή! Αμάν! Το σκοινί σπάζει! Θα πέσεις προς τη μαύρη τρύπα αβοήθητη! Χωρίς δυνατότητα διάσωσης!''*. Πλησίαζα προς τον μαύρο ορίζοντα αυτής της αβαθούς οπής και αισθανόμουν ότι καμιά δύναμη της φύσης δεν μπορούσε, πλέον, να με σώσει. Η φωνή έπαψε, μεμιάς, να ηχεί. Άρχισα να φωνάζω σαν τρελή: *''Βοήθεια! Βοήθεια!''*. Δυστυχώς, δεν μπορούσε να μ' ακούσει κανείς πια. Όλα τα φωτεινά σήματα που έστελνα, καταπίνονταν από αυτή τη χαίνουσα άβυσσο και δεν έφθαναν εδώ έξω. Το πέρασμα του χρόνου είχε, πλέον, σταματήσει ... Καθώς έπεφτα μέσα στο ζοφερό χάος, η έλξη γινόταν όλο και ισχυρότερη, μέχρι που μια παλιρροϊκή δύναμη άρχισε να με τεντώνει και να γίνομαι ένα πολύ μακρύ λάστιχο ... Τότε μόνο άκουσα, για τελευταία φορά, την αλλόκοτη αυτή φωνή να μου λέει: *''Συγγνώμη για όλα, Αντιγόνη ... Η μόνη παρηγοριά μου είναι πως υπάρχει ένας τρόπος να σωθείς ... Όχι, σ' αυτό το σύμπαν πάντως ... ''*.

(Η νεαρή γυναίκα αφήνει τη βαλίτσα στο πάτωμα. Στο σαλόνι του σπιτιού μπαίνει ένας καλοντυμένος Κύριος και μια Κυρία. Η Κυρία πλησιάζει το κηροπήγιο, που είναι πάνω στο τραπέζι, και σβήνει τα δυο κεριά. Η σκηνή αρχίζει να φωτίζεται).

- ΤΙΜΟΣ:** Εδώ είμαστε λοιπόν! Πώς σας φαίνεται; Παιδιά! Τι λέτε; Σας αρέσει το σπίτι; *(Ο Ορέστης και ο Άγγελος περιεργάζονται τον χώρο).*
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** Ωραίο σαλόνι μπαμπά! Δεν το πιστεύω! Μου πήρες και πιάνο!
- ΤΙΜΟΣ:** Ε, φυσικά! Τι στην ευχή! Τόσους μήνες το καλοκαίρι θα περνάμε εδώ! Δεν θα μας παίζεις τίποτα!
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Έχει πολύ ωραία θέα το σπίτι, μητέρα. Βρίσκεται στο ψηλότερο σημείο απ' όλα τα άλλα σπίτια του χωριού. Εδώ θα αισθανόμαστε το βάρος και το δέος της μοναξιάς της κορυφής ... *(Ο Άγγελος κάνει μια αστεία γκριμάτσα)* Φανταστείτε, τώρα, έναν σεισμό, όχι μεγάλο, αρκετό, όμως, για να κουνήσει αυτόν τον βράχο και να τον σπρώξει πέρα από την άκρη. Ο βράχος πέφτει, συγκρούεται με άλλους βράχους, δημιουργείται κατολίσθηση και χαλασμός Κυρίου!
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** Χαλασμός Κυρίου! Χαλασμός Κυρίου! *(Περιπαιχτικά).*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Τι είναι, λοιπόν, το τίποτα, αν όχι μια αυταπάτη;
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** Μια αυταπάτη βέβαια! Μια αυταπάτη! *(Στον ίδιο τόνο).*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Υπάρχει το τίποτα ή όχι; Ή μήπως το τίποτα είναι πάντα το κάτι που περιμένει να συμβεί; *(Η νεαρή γυναίκα πιάνει το χέρι του Ορέστη και, σαν αερικά, βγαίνουν από την κουρτίνα του σαλονιού και χάνονται).*
- ΤΙΜΟΣ:** Πάω τη βαλίτσα επάνω, Αντιγόνη. Αν θέλεις, έλα μαζί μου να δεις και το υπόλοιπο σπίτι. *(Ο Τίμος ανεβαίνει την σκάλα, ενώ ο Άγγελος κάθεται στο πιάνο και παίζει μια μελωδία).*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Μπράβο αγοράκι μου! Πολύ ωραία! Μπράβο! Παιξε, μπας και μας ευθυμήσεις λιγάκι! Όχι σαν τον αδελφό σου, τον φωστήρα, που μας έχει τρελάνει με τις φιλοσοφίες του! Αλήθεια, Άγγελε ... Πού πήγε ο Ορέστης; ... Τίμο μου, έρχομαι αμέσως, βρε αγόρι μου! Ανέβασε εσύ τη βαλίτσα και έρχομαι και εγώ!
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** Πρέπει να βγήκε έξω στον κήπο, μαμά.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Α, κατάλαβα! Όλο και κάτι θα είδε και θα στοχάζεται πάλι! Αυτό το παιδί! *(Γελάει δυνατά και ανεβαίνει την σκάλα).*

(Η νεαρή γυναίκα μπαίνει, ξανά, στο σαλόνι από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα. Την ακολουθεί ο Ορέστης. Παίρνει το κηροπήγιο και ανάβει και τα δυο κεριά. Ο φωτισμός της σκηνής χαμηλώνει και το σαλόνι γίνεται ξανά σκοτεινό. Κατεβαίνουν και ο Τίμος με την Αντιγόνη).

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Είναι ώρα να κοιμηθούμε, μικρέ. Συνεχίζεις αύριο ...
Καληνύχτα Άγγελε ...

ΑΓΓΕΛΟΣ: Καληνύχτα, Ορέστη ....

ΤΙΜΟΣ: Είναι αργά, Αντιγόνη ... Αύριο πάλι ... Καληνύχτα ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Ναι ... Αύριο, Τίμο ... Καληνύχτα ...

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΕΞΟΧΙΚΟΥ

Ο Ορέστης, ο Άγγελος και οι γονείς τους κάθονται στον κήπο του εξοχικού τους και παίρνουν το πρωινό τους.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

Οι αστροφυσικοί *(Μιλώντας με πάθος και ενθουσιασμό)* υποστηρίζουν ότι στο εσωτερικό μιας μαύρης τρύπας υπάρχει μια ανωμαλία του χωροχρόνου ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):

Αλήθεια; Τι λες, βρε παιδί μου! *(Ειρωνικά)* Ανωμαλία, ε; Για φαντάσου! Αχ! Τι ωραία αυγουστιάτικη δροσιά! Τελικά, η αγορά αυτού του σπιτιού ήταν πολύ καλή επιλογή! Τι λες και εσύ, Τίμο; Αγοράκι μου, μήπως θέλεις λίγη μαρμελάδα ακόμα;

ΑΓΓΕΛΟΣ:

Ναι, μαμά. Ευχαριστώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

(Στον ίδιο ενθουσιώδη τόνο) Αυτό σημαίνει ότι οι γνωστοί νόμοι της Φυσικής παύουν να ισχύουν και ότι το σημείο αυτό είναι, εντελώς, απομονωμένο από το σύμπαν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):

Συγγνώμη! Για ποιο σημείο μιλάμε τελικά; *(Ενοχλημένη)*.

ΑΓΓΕΛΟΣ:

Μα, γι' αυτό της μαύρης τρύπας, βρε μαμά! Δεν προσέχεις καθόλου! *(Περιπαιχτικά)*.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):

Α! Σωστά! Σωστά! Το είχα ξεχάσει! Η τρύπα! Ναι ... Βέβαια ... *(Αναστενάζει)* Και για πες μας, αγοράκι μου, τι κάνει, τελικά, αυτή ... η τρύπα; ... *(Χαμογελάει ειρωνικά, κοιτάζοντας τον σύζυγό της)*.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

Εδώ, ακριβώς, είναι και το πιο ενδιαφέρον σημείο, μητέρα!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):

Α, ναι! Για να το ακούσουμε λοιπόν! Είμαι όλη αυτιά!

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

Ό,τι περνάει μέσα από αυτήν, εξαφανίζεται διά παντός!

- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *(Τονίζοντας, με έμφαση, την φράση) Δια παντός! Πραγματικά ενδιαφέρον! (Επιτηδευμένα) Αυτή την εκδοχή, ουδέποτε την είχα φανταστεί! Εσύ, αγαπητέ μου; (Κοιτάζει τον σύζυγό της) Είχες φανταστεί ποτέ κάτι τέτοιο; Και ... Δεν μου λες, αγοράκι μου; Γιατί ό,τι μπαίνει εκεί μέσα, δεν ξαναβγαίνει ποτέ; Δεν είναι λιγάκι ... Πώς να το πω, βρε παιδί μου; ... Πώς να το πω; ... Λιγάκι ... Αφύσικο; ...*
- ΤΙΜΟΣ:** *Βρε, αγάπη μου! Τι ρωτάς και συ το παιδί! (Προσποιείται τον σοβαρό).*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *Ω, Όχι! Όχι, Τίμο! Σε παρακαλώ! Θέλω να μάθω! Να μην ξέρω τα μυστικά που κρύβει αυτή η τρύπα; Μέχρι τώρα, εγώ ήξερα πως ό,τι μπαίνει μέσα σε μια τρύπα, ξαναβγαίνει κιόλας! (Ο Άγγελος κρατάει το στομάχι του από τα γέλια).*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** *(Στον ίδιο ενθουσιώδη τόνο) Φανταστείτε ένα σημείο, κάπου μέσα στο σύμπαν, όπου δεν υπάρχει χώρος ...*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *Ναι ... Ναι ... Το φαντάζομαι ... (Κλείνει, με μια επιτηδευμένη προσποίηση, τα μάτια της).*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** *Όπου δεν υπάρχει ή δεν μπορεί να το διαπεράσει ο χρόνος ...*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *(Με κλειστά τα μάτια) Ο χρόνος ... Ο χρόνος ...*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** *Όπου τα τεράστια ποσά της ύλης που απορροφά, είτε σαν μάζα είτε σαν ενέργεια, εξαφανίζονται ...*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *(Ανοίγει τα μάτια της και ατενίζει τον κήπο με βλέμμα ονειροπόλο) Αχ ... Η ύλη ... Η ύλη ...*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** *Ε, αυτή είναι και η μαγεία της τρύπας! Τα ρουφάει όλα μέσα της!*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *(Μικρή σιωπή) Ε, αυτή είναι και η μαγεία της τρύπας, αγαπητέ μου! (στρέφεται προς τον σύζυγό της) Τα ρουφάει όλα μέσα της! Το ήξερες; Δεν το ήξερες! Ε! Τώρα, όμως, το έμαθες! Και δεν μου λες, αγοράκι μου; (απηυδισμένη) Όλα αυτά, πού τα διάβασες πάλι;*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** *Σ' ένα βιβλίο αστροφυσικής που μελετώ αυτόν τον καιρό, μητέρα! Είναι συναρπαστικό!*

- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Α! Μάλιστα! Κατάλαβα! Κατάλαβα! Άστρα και όραμα, όπως πάντα! Άστρα και όραμα! *(Αποχωρεί από τον κήπο αγανακτισμένη. Την ακολουθούν, γελώντας δυνατά, ο Τίμος και ο Άγγελος. Η νεαρή γυναίκα έρχεται σαν αερικό).*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Τι είναι, λοιπόν, μια μαύρη τρύπα; Ένα αντικείμενο ή η απουσία ενός αντικειμένου; Όχι! Όχι! *(Φωνάζει με αγωνία)* Μισώ το τίποτα! Θέλω να το γεμίσω με κάτι!
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ
(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):** Το τίποτα ... *(Του χαμογελάει καθησυχαστικά)* είναι τα πάντα, Ορέστη ... Δεν χρειάζεται να τη γεμίσεις με κάτι άλλο ... εκτός από ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Εκτός από; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ
(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):** Αιθέρα ....
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Αιθέρα; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ
(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):** Κενό ....
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Κενό; ... Πώς θα το νιώσω αυτό; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ
(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):** Βάλε δύο καθρέφτες ... τον έναν απέναντι στον άλλον ... μέσα σ' ένα απόλυτο, σκοτεινό κενό ... και φέρε τους αρκετά κοντά ... Έλκονται ... Έλκονται ... Θα δεις ... Θα δεις ... *(Με αιθέριο βηματισμό περνάει μπροστά από τον Ορέστη και βγαίνει από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα και την κουρτίνα που ανεμίζει).*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Δύο καθρέφτες ... Σκοτεινό κενό ... Έλκονται ... *(Ο φωτισμός χαμηλώνει. Στη σκηνή μπαίνει η Κυρία. Στέκονται ο ένας απέναντι από τον άλλο. Ανάμεσά τους σκοτάδι).*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Τα χέρια σου είναι τα χέρια του ... Είχε λεπτά μακριά δάχτυλα ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Φοβόσουν ότι θα πέθαινα, μητέρα ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Δεν θα άφηνα ποτέ να συμβεί κάτι τέτοιο ...

- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Το φοβόσουν όμως ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Ναι ... Το φοβόμουν ... Ήταν τόσο αδύναμο πλάσμα ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Τα χέρια μου είναι τα χέρια του; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Ναι ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Και η ψυχή μου; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Έτρεμα από αγωνία ότι θα τον έχανα ... Το έβλεπα ότι ερχόταν, σιγά-σιγά, το τέλος ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Και η ψυχή μου; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Στο ταξίδι μας είχαμε πάρει πολλές αποσκευές ... Τα πιο ωραία ταξίδια είναι αυτά στα οποία δεν έχει κανένα βάρος ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Είμαι βάρος, μητέρα; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Η συνείδηση ... Η συνείδηση δεν αφήνει τον άνθρωπο ελεύθερο ... Η συνείδηση φυλακίζει τα πάντα ... Βαραίνει τόσο τη ζωή μας ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Είμαι βάρος, μητέρα; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Θα ήθελα να μεθύσω και να γεμίσω τη συνείδησή μου μ' ένα απέραντο κενό ... Έτσι θα ερχόμουν κοντά σε μια μαύρη ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): *(Παραληρώντας)* Είμαι βάρος, μητέρα! Απάντησέ μου! Είμαι βάρος!
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Η μαύρη τρύπα ... Αυτός ο αθέατος κόσμος ... Το πρόβλημα είναι ... πόσο μακριά είναι από το σπίτι μας αυτός ο κόσμος ... και μέχρι ποια ώρα μπορούμε να τον επισκεφθούμε ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): *(Θλιμμένα)* Είμαι βάρος, μητέρα ... Το ξέρω ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Αν γυρνούσα πίσω τον χρόνο ... Ίσως ... σ' ένα άλλο σύμπαν ... σε μια άλλη ζωή ... θα μπορούσα τότε να του πω ...

- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Εγώ σ' αγαπώ, μητέρα! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *(Παίρνει το χέρι του και το χαϊδεύει)* Πόσο μακριά δάχτυλα έχεις, γλυκέ μου! ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Εσύ, μητέρα; ... Μ' αγαπάς; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Και κείνος ... Είχε πολύ μακριά και λεπτά δάχτυλα ... Τα χέρια σου είναι τα χέρια του ... *(Ο Ορέστης βγαίνει από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα, σαν αερικό, και χάνεται. Στην σκηνή έρχεται ο Κύριος. Η Κυρία μαζεύει το σερβίτσιο του πρωινού από τον κήπο).*
- ΤΙΜΟΣ:** Νομίζω ότι ήσουνα λιγάκι προκλητική με το γιο σου. Δεν βρίσκεις;
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Νομίζω πως πρέπει, επειγόντως, να βρει κοπέλα.
- ΤΙΜΟΣ:** Είσαι σίγουρη;
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Γιατί με κοιτάς έτσι; Εσύ δεν συμφωνείς;
- ΤΙΜΟΣ:** Σκέφτομαι, απλώς, εάν θα συμφωνούσες με την επιλογή του ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Τι εννοείς;
- ΤΙΜΟΣ:** Δεν ξέρω ... Αλλά νομίζω πως θα ήταν λιγάκι δύσκολο να βρεθεί μια κοπέλα που θα άγγιζε την ψυχή του ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Γιατί;
- ΤΙΜΟΣ:** Ο Ορέστης δεν είναι συνηθισμένο παιδί, βρε Αντιγόνη! *(Θυμωμένα)* Γιος σου είναι! Εγώ πρέπει να σου το πω!
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Ό,τι και να' ναι, πρέπει να βρει μια κοπέλα! Και σύντομα!
- ΤΙΜΟΣ:** *(Διστακτικά)* Και αν δεν θέλει; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Ω! Μα είσαι ανυπόφορος, χρυσέ μου! Τι θα πει, "δεν θέλει"! Δεν θέλει μια θηλυκή ύπαρξη δίπλα του! *(Από τα χέρια της πέφτει ένα φλιτζάνι του καφέ και σπάει σε κομμάτια)* Ε! Να πάρει η ευχή!
- ΤΙΜΟΣ:** Αντιγόνη ... Ο Ορέστης ... ξέρει πως δεν είμαι ο φυσικός του πατέρας ... Αυτό θα είναι πάντα ένα

πρόβλημα ... Το ρόλο αυτό ... πρέπει να τον αναλάβει ... ο πατέρας του ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Το ρόλο! Το ρόλο! *(παραληρώντας)* Για ποιο ρόλο μιλάς, τέλος πάντων! Δεν ήξερα ότι, το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο θα πρέπει να το αναγάγουμε σε ρόλο!

ΤΙΜΟΣ: Ηρέμησε ... Δεν χρειάζεται να εκνευρίζεσαι ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Αυτό που είπες, πριν από λίγο, να το ξεχάσεις! Ο Ορέστης έχει οικογένεια και δεν χρειάζεται κανένας άλλος να αναλάβει κανέναν ρόλο! Πάει και τελείωσε!

ΤΙΜΟΣ: Άκουσέ με! Ο πατέρας του δεν είναι ένας "άλλος"! Και έπειτα ... *(Διστάζει)* Ο Ορέστης ... αναπνέει την αναπνοή σου, Αντιγόνη ... Και εσύ ... τη δική του ... Δεν το βλέπεις αυτό; ... Πότε θα το δεις; ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): *(Αφήνει απότομα το δίσκο πάνω στο τραπέζι και τον πλησιάζει με απειλητικό τρόπο)* Ο πατέρας του! Δεν έχεις το δικαίωμα εσύ να αναφέρεσαι στον πατέρα του! Ακούς! Δεν έχεις το δικαίωμα! Δεν έχεις το δικαίωμα! *(Σκεπάζει, με τα χέρια της, το πρόσωπό της και φεύγει κλαίγοντας).*

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η νεαρή γυναίκα κάθεται σ' ένα γραφείο, στην άκρη του σαλονιού, και γράφει. Έχει ανάψει μονάχα δυο κεριά. Στην σκηνή μπαίνει ένας νεαρός κομψός κύριος, κρατώντας στο χέρι του μια βαλίτσα.

ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Ανεβάζω πάνω τη βαλίτσα μας, Αντιγόνη. *(Την κοιτάζει έκπληκτος)* Αγάπη μου ... τι γράφεις; ... Ακόμη δεν επιστρέψαμε από το ταξίδι μας και έπιασες την πένα σου; *(Εκνευρισμένα)* Καμιά φορά αναρωτιέμαι, αν οι ασθενείς που εξετάζω είναι λιγότερο άρρωστοι από τη γυναίκα μου! Η τέχνη είναι πολύ ανίατη ασθένεια τελικά! Μα, τι γράφεις, τέλος πάντων, υπό το φως των κεριών! Θα μου πεις και μένα;

**ΑΝΤΙΓΟΝΗ
(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):** Ένα μυθιστόρημα με τον τίτλο ... *Η Μαύρη Τρύπα* ...

ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: *(Αγανακτισμένος)* Η Μαύρη Τρύπα! ... Πότε, επιτέλους, θα παύσεις να παθιάζεσαι μ' αυτά, Αντιγόνη; Είσαι υπερβολική! Το ξέρεις; Το έχεις καταλάβει;

**ΑΝΤΙΓΟΝΗ
(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):** Υπερβολική! Θα μπορούσα να πω και εγώ το ίδιο για σένα! Ή μήπως ξεχνάς τις ώρες που αφιερώνεις στην επιστήμη σου!

ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Η επιστήμη μου! Η επιστήμη μου! Η Ιατρική σώζει ζωές, κορίτσι μου! Εάν, βέβαια, σου λέει κάτι αυτό!

**ΑΝΤΙΓΟΝΗ
(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):** Και η τέχνη σώζει ζωές! Απλά, εσύ δεν θέλεις να το δεις! Δεν θέλησες ποτέ να το δεις!

ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Αγάπη μου, σύνελθε! Έχουμε ένα μικρό παιδί που σε χρειάζεται και εσύ το παρατάς για να γράφεις περί μαύρων οπών! Σου φαίνεται φυσιολογικό αυτό;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):

Φυσιολογικό! Όταν χρησιμοποιείς αυτή τη λέξη! ... ειλικρινά με πιάνει ναυτία! ... *(Σηκώνεται από το κάθισμά της οργισμένη)*.

ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ:

(Σε ήρεμο και λυπημένο τόνο) Ο Ορέστης ... έχει πυρετό ... Πρέπει να τον ταλαιπώρησε το ταξίδι μας ... Τον έβαλα να ξαπλώσει στο κρεβάτι του ... Αντιγόνη *(Προσπαθεί να την αγκαλιάσει)* ... Σ' αγαπώ ... *(Εκείνη αποδεσμεύει το χέρι της και ανεβαίνει, τρέχοντας, την σκάλα. Ο Άγγελος και ο Ορέστης μπαίνουν, σαν αερικά, μέσα στο σαλόνι, από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα. Ο Ορέστης πλησιάζει το γραφείο. Αγγίζει τα χαρτιά που είναι πάνω σ' αυτό)*.

ΑΓΓΕΛΟΣ:

Πότε, τελικά, θα έρθει; Άκουσες τίποτα;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

Η μητέρα είπε ότι, αύριο το μεσημέρι, θα είναι εδώ ...

ΑΓΓΕΛΟΣ:

Είναι συγγραφέας η φίλη της;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

Ναι ...

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΕΞΟΧΙΚΟΥ

Η Κυρία κάθεται στον κήπο της εξοχικής της κατοικίας και διαβάζει ένα βιβλίο. Ο Ορέστης μπαίνει στη σκηνή.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Καλημέρα, μητέρα! Ω! Τι ωραίο πρωινό! *(Την φιλάει στο μάγουλο)* Διαβάζεις;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Καλημέρα, αγοράκι μου! Χαίρομαι που σ' αρέσει, εδώ, στην εξοχή. Θα μου ήταν δυσβάστακτο, αν αισθανόμουν ότι δεν περνάς καλά.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Ούτε συζήτηση! *(Γεμίζει ένα φλιτζάνι)* Η αγορά αυτής της εξοχικής κατοικίας ήταν ό,τι καλύτερο για μένα!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Φοβόμουν, μήπως σε πείραζε, λιγάκι, το γεγονός ότι το σπίτι είναι κάπως ... απόμερα ...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Το σπίτι αυτό είναι για λίγους και εκλεκτούς, μητέρα! Και εμείς αυτό θέλουμε! *(Γελάει)* Άλλωστε ... Σε λίγο ... Δεν θα είμαστε μόνοι μας ... Θα έρθει η φίλη σου ... Το μεσημέρι ... Έτσι μου είχες πει ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Αγάπη μου ... *(με, προσποιητά, απολογητικό ύφος)* Δυστυχώς ... Δεν της είναι εύκολο να έρθει ... αν και το ήθελε πάρα πολύ ... *(Κομπιάζοντας)* Πρέπει ... Πρέπει να τελειώσει ένα μυθιστόρημα που γράφει αυτόν τον καιρό ... Δέχεται έντονες πιέσεις από τον εκδότη της να το παραδώσει σε λίγες μέρες ...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Κρίμα! ... Κρίμα! ... Όχι τόσο για μας, αλλά για σένα, βρε μητέρα! Θα είχες παρέα! Μα, καλά! Τόσο δύσκολο της είναι να ξεκλέψει λίγες μέρες; Φίλη σου είναι! Μπορεί να σκεφτόσασταν την προοπτική να γράψετε κάτι και μαζί! Θα θυμόσουν, έτσι, *(Την χαιδεύει στον ώμο)* τις παλιές καλές σου δόξες! Τότε που

οραματιζόσουν ν' αλλάξεις τον κόσμο με τη γραφίδα σου!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): *(Στον ίδιο υποκριτικό τόνο)* Δεν πειράζει, αγοράκι μου ... Δεν πειράζει ... Εξάλλου ... Μόλις τελειώσει το μυθιστόρημά της ... μου υποσχέθηκε ότι θα έρθει ... γιατί ... θέλει να σε γνωρίσει και από κοντά! *(Του πιάνει, με πάθος, και τα δυο χέρια).*

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** *(Εκπληκτος)* Εμένα! Μα, γιατί, εμένα ειδικά, μητέρα; ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Γιατί μου είπε ότι θα έχετε να πείτε πολλά εσείς οι δύο!

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Αλήθεια!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Ξέρεις, Ορέστη ... Η φίλη μου ... Ελπίδα, είναι το όνομά της ... Θέλει τη βοήθειά σου ...

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Πάνω σε τι; ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Το μυθιστόρημα αυτό που γράφει ... Έχει τον τίτλο ... *Η Μαύρη Τρόπα* ...

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Ε, δεν το πιστεύω! Καλά! Αυτό και αν είναι καταπληκτικό! Πριν από λίγες μέρες, σας έλεγα γι' αυτό το φαινόμενο! Θυμάσαι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Φυσικά και το θυμάμαι, αγάπη μου! ... Μάλιστα ... Όταν μου ανέφερε τον τίτλο του έργου της ... Το μυαλό μου πήγε, κατευθείαν, σε σένα, μωρό μου!

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Γιατί; ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Γιατί ... Νομίζω ότι θα μπορούσες να τη βοηθήσεις ...

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Με ποιον τρόπο, βρε μητέρα; ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Άκου λοιπόν! Όταν μου ανέφερε, εχθές το βράδυ, από το τηλέφωνο, τον τίτλο του έργου της ... και το μυαλό μου πήγε κατευθείαν σε όλα όσα μας περιέγραφες με ενθουσιασμό, λίγες μόνο μέρες πριν ...

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Ναι!

- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Της είπα ότι το θέμα αυτό απασχολεί πολύ και τον γιο μου!
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Ε! Είσαι φοβερή! *(Γελάει και την αγκαλιάζει).*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Τότε ... Εκείνη μου είπε ότι θα σου ήταν ευγνώμων ... εάν είχες τη διάθεση να ανταλλάξετε κάποιες σκέψεις πάνω σ' αυτό το θέμα!
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Ω! Μα, φυσικά, μητέρα! Ελπίζω να της είπες ότι δέχομαι!
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Αγοράκι μου! Αυτό της είπα! Αλλά ... Να ... Είχα λιγάκι τους ενδοιασμούς μου ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Μα, τι λες τώρα! Κανέναν ενδοιασμό να μην έχεις! Άλλωστε, είναι φίλη σου! Είναι καταπληκτικό! Θεέ μου! Θα 'χω τη δυνατότητα να μιλάω με μία συγγραφέα! *(χειροκροτεί με ενθουσιασμό)* Αλλά ... *(Προβληματισμένος)* Αφού δεν θα 'ρθει εδώ ... Πώς θα; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Θα αλληλογραφείτε, Ορέστη ... Θα αλληλογραφείτε ... Μέχρι να τελειώσει το έργο της ... Και, μετά ... Σε λίγο καιρό, δηλαδή ... Θα έχετε τη χαρά να γνωριστείτε κιόλας!
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Εκείνη ... Συμφωνεί να αλληλογραφούμε; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Μα, βέβαια! Εκείνη μου το πρότεινε, μωρό μου!
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Ωραία, λοιπόν! Θα περιμένω, εναγωνίως, το γράμμα της! Μπορεί να με ρωτήσει ό,τι θέλει! Το 'χω μελετήσει διεξοδικά αυτό το φαινόμενο!
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Υπέροχα! Μπορεί και αύριο να φτάσει το γράμμα της ... Θα το στείλει εξπρές! ... Έτσι μου είπε! ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Και εγώ; ... Πώς θα; ...
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** Ω! Μην ανησυχείς, βρε μωρό μου! Θα μου δίνεις, κάθε φορά, το γράμμα και εγώ θα κατεβαίνω, με το

αυτοκίνητο, και θα το ταχυδρομώ! Ω, αγοράκι μου!
Μην σε απασχολούν αυτά!

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

Εντάξει! Θα τις δώσω πολλές πληροφορίες, μητέρα!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):

Αχ, αγοράκι μου ... *(Συγκινημένη)* Είμαι σίγουρη γι' αυτό ...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

Μητέρα ... Θέλω να σου πω κάτι ... Εγώ ... Σε αντίθεση, δηλαδή, με κάποιους άλλους ... που μπορεί να μην ... *(Μικρή σιωπή)* Τέλος πάντων! Χαίρομαι πάρα πολύ που έχεις μια τόσο νέα φίλη! *(Της δίνει ένα δυνατό φιλί στο μάγουλο και, τρέχοντας, φεύγει ενθουσιασμένος από τον κήπο).*

ΣΚΟΤΑΔΙ

.....

Η νεαρή γυναίκα κάθεται μόνη της στο σκοτεινό σαλόνι του σπιτιού της. Την πλησιάζει, διστακτικά, ο σύζυγός της.

ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ:

Είναι καλύτερα ο Ορέστης, Αντιγόνη; ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):

Κοιμάται ... Δείχνει ήρεμος ...

ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ:

Ο πυρετός έπεσε; ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):

Ναι ...

ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ:

(Θλιμμένα) Συγγνώμη για όσα είπα ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):

(Στον ίδιο θλιμμένο τόνο) Ήθελα πολύ να με βοηθούσες να εξερευνήσω ένα σύμπαν ... Ένα άλλο σύμπαν ... Το ήθελα πολύ ...

ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ:

Ποιο σύμπαν; ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ**(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):**

Αυτό ... της καρδιάς ... Αλλά ... είναι τόσο δύσκολο να ταξιδέψει κανείς μέσα σε μια μαύρη τρύπα ... να σπάσει τα δεσμά του και να συνθλίψει τον χρόνο ... Δεν θα ταξιδέψουμε ποτέ μαζί ...

ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ:

(Με απόγνωση) Σ' αγαπώ, Αντιγόνη! ... Σ' αγαπώ! ... Μόλις, πριν από λίγες ώρες, ταξιδέψαμε μαζί, αγάπη μου! ... Και με το παιδί μας! ... Τον Ορέστη! ... Αυτό το ταξίδι το κάναμε ήδη! ... Και το κάναμε μαζί! ... Πίστευα ... *(Πέφτοντας στα γόνατά της)* ότι θα σ' ευχαριστούσα μ' αυτό το ταξίδι ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ**(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ):**

Αυτό το ταξίδι δεν θα το κάνουμε ποτέ μαζί, καλέ μου ... *(Παίρνει τα χέρια του και τα φιλάει)* Αντίο ...

ΣΚΟΤΑΔΙ

.....

Η Κυρία και ο Κύριος μπαίνουν καλοντυμένοι στο σαλόνι του σπιτιού τους.
Είναι μια χειμωνιάτικη βραδιά.

ΤΙΜΟΣ:

Μην ανάβεις το φως, Αντιγόνη ... Το προτιμώ έτσι ... *(Προσπαθεί να την αγκαλιάσει)* Αυτός ο γάμος ... μου θύμισε τα δικά μας ... Θυμάσαι; ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):

(Ψυχρά και αδιάφορα) Ναι ... Θυμάμαι ...

ΤΙΜΟΣ:

Υπήρχε πάθος τότε, αγάπη μου ... Αυτό το πάθος ... νομίζω ότι υπάρχει και σήμερα ... *(Της βγάζει την γούνα)* όσο και αν θέλεις να το κρύψεις ... όσο και αν αρνείσαι πεισματικά να μου το δείξεις ... *(Προσπαθεί να την φιλήσει. Εκείνη, ενοχλημένη, αποδεσμεύεται από τα χέρια του και ανάβει το φως του σαλονιού).*

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):

(Θυμωμένα) Δεν μπορώ να κάνω κάτι που δεν επιθυμώ!

ΤΙΜΟΣ:

Που δεν επιθυμείς! *(Φωνάζει οργισμένος)* Τι θα πει "δεν επιθυμείς"! Ή, μάλλον, για να το θέσω καλύτερα! Πότε σκοπεύεις, επιτέλους, να επιθυμήσεις; Εκτός και

αν τις επιθυμίες σου, τις ικανοποιείς κάπου αλλού! Εδώ και τόσο καιρό, που δεν επιθυμείς εμένα!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Είσαι χυδαίος, Τίμο! *(Σηκώνει το χέρι της για να τον χαστουκίσει. Εκείνος το αναχαιτίζει).*

ΤΙΜΟΣ: Χυδαία είναι η δική σου συμπεριφορά, καλή μου! Χυδαία και πρόστυχη μαζί! Ή μήπως νομίζεις ότι μου είναι δύσκολο να καταλάβω! Μέχρι και σήμερα ... Μέχρι και αυτή τη στιγμή ... ο γιος σου ... Ο Ορέστης ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Ο γιος μου! Ο γιος μου! Τι θέλεις να πεις, πάλι, για τον Ορέστη! Έλα, λοιπόν! Πέσ' το! Πέσ' το! Τι με κοιτάς έτσι! Πες αυτό που έχεις να πεις για τον γιο μου! Τι περιμένεις! Πέσ' το! *(Τρέμοντας από θυμό).*

ΤΙΜΟΣ: *(Θλιμμένα)* Δεν μπορώ να έχω το νεανικό δέρμα του ... ούτε την τρυφερή, αγνή καρδιά του ... Ο αντίπαλός μου έχει πολλά φυσικά όπλα, για να τον νικήσω ... Αλλά ... *(Απειλητικά)* Μην κάνεις αυτό το λάθος, Αντιγόνη! ... να τον αφήσεις να μπει ανάμεσά μας! ... Δεν πρέπει! ... Είναι μάταιο πια! ... Είναι μάταιο! ... Δεν το καταλαβαίνεις; Αφού έχει ... *(Πάει να ανεβεί, τρέχοντας, την σκάλα. Εκείνη τον σταματάει).*

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): *(Με λυγμούς)* Είσαι πολύ μικρός για να καταλάβεις τι ήταν ο Ορέστης για μένα! Τι είναι, ακόμη και σήμερα, και τι συμβολίζει στη ζωή μου! Είσαι πολύ μικρός! Ο Ορέστης ... Ο Ορέστης ... δεν ήταν το λάθος ... Δεν ήταν ποτέ ... Ο Ορέστης ήταν πάντα η αλήθεια ... Η αλήθεια όλων μας ... Εμείς είμαστε το λάθος ... και το ψέμα ... Ω, Θεέ μου ... Το ψέμα ... Το ψέμα ... *(Κλαίει απαρηγόρητη, ενώ ο Τίμος φεύγει. Ο Ορέστης, σαν αερικό, μπαίνει από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα και την λευκή κουρτίνα που ανεμίζει. Στέκεται απέναντί της).*

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Αυτό το σύμπαν, μητέρα ... Αυτό το σύμπαν της καρδιάς ... Θα μείνει ανεξερεύνητο για πάντα ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): *(Σηκώνει το κεφάλι της. Τον κοιτάζει με πόνο και απόγνωση)* Γιατί, γλυκέ μου; ...

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Γιατί, μητέρα ... κανείς δεν έχει το θάρρος να κοιτάζει μέσα σε μια μαύρη τρύπα ... Κανείς δεν αντέχει να αντικρίσει τόσο φως ... κρυμμένο σε τόσο πυκνό σκοτάδι ...

- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *Αγάπη μου ... (Προσπαθεί να του πιάσει τα χέρια, αλλά εκείνος απομακρύνεται) Εσύ, αγάπη μου, μπήκες μέσα σ' αυτή τη μαύρη τρύπα ... και ταξίδεψες ... ταξίδεψες μέσα στον χρόνο ... Εσύ εξερεύνησες αυτό το σύμπαν, μωρό μου ... το σύμπαν της καρδιάς ... και μαζί σου ... (Κλαίγοντας) ταξίδεψα και εγώ, γλυκέ μου ...*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** *(Θλιμμένα) Ο χώρος και ο χρόνος, μητέρα, ρυτιδώθηκαν πια ... από το βάρος μου ...*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *Όχι, αγάπη μου! (Με λυγμούς) Μην το ξαναπείς αυτό! Δεν είσαι βάρος εσύ, μωρό μου! Δεν είσαι βάρος!*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** *Είμαι βάρος, μητέρα ... Είμαι βάρος ...*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *Όχι! Όχι! (Πέφτει στα γόνατά της και κλαίει. Ο Ορέστης την πλησιάζει. Πέφτει και αυτός στα δικά του. Της χαϊδεύει τα μαλλιά).*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** *Έχεις δίκιο, μητέρα ... Ησύχασε ... Ησύχασε ... Έχεις δίκιο ... (Τη φιλάει) Έχεις δίκιο ... γιατί ... μια πολύ αργή διαρροή ... την κάνει να συρρικνώνεται σε μέγεθος ... Μέχρι που στο τέλος ... δεν απομένει τίποτα ...*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *(Κλαίγοντας) Πόσο σοφός είσαι, μωρό μου ... Πόσο σοφός ήσουν πάντα ...*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** *Επομένως ... δεν είναι σωστό, μητέρα, να λέμε πως ό,τι πέφτει μέσα σε μια μαύρη τρύπα ... δεν ξαναβγαίνει ποτέ ...*
- ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ):** *Ναι, μωρό μου ... Έτσι είναι ... (Κλαίει).*
- ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** *Γιατί ... κάποια στιγμή ... θα αρχίσει να εκπέμπεται προς τα έξω ... με τη μορφή φωτός! ... με τη μορφή εξαισίου φωτός! ... λευκού φωτός! ... στη διάρκεια μιας περιόδου ... (Αφήνει τα χέρια της και αρχίζει να απομακρύνεται με αργά βήματα) η οποία ... στην πραγματικότητα, μητέρα ... διαρκεί ... για πάντα ... (Βγαίνει από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα και χάνεται).*

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΕΞΟΧΙΚΟΥ

Ο Ορέστης μπαίνει στον κήπο, ενώ ο Τίμος επιδιορθώνει μια κρεμαστή κούνια. Είναι ένα αυγουστιάτικο απόγευμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Καλησπέρα πατέρα.

ΤΙΜΟΣ: Καλώς τον!

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Βλέπω ... μαστορεύεις ...

ΤΙΜΟΣ: Προσπαθώ να την συμμαζέψω λιγάκι, γιατί αλλιώς, θα έχουμε κανένα ανεπιθύμητο αποτέλεσμα! Ας είναι έτοιμη για το επόμενο καλοκαίρι! *(Γελάει δυνατά)* Εσύ ... Πού ήσουν;

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Στο βράχο ... Καθόμουν και κοιτούσα τη θέα ... Είναι καταπληκτικά από κει πάνω ... *(Θλιμμένα)* ειδικά την ώρα που δύει ο ήλιος ...

ΤΙΜΟΣ: Α! Και στην μητέρα σου αρέσει πολύ να κάθεται, εκεί πάνω, τα απογεύματα! Εχθές, μια ώρα, ήταν εκεί παλουκωμένη! *(Γελάει πάλι δυνατά)*. Δεν ξέρω ακριβώς ... αλλά, μάλλον, κάτι πρέπει να έγραφε! Πάλι κάτι «μαγειρεύει» η μάνα σου, η λογοτέχνης!

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): *(Προβληματισμένος)* Αλήθεια; ... Δεν ήξερα ότι πηγαίνει εκεί και η μητέρα ... Νόμιζα ότι ο βράχος ...

ΤΙΜΟΣ: Ε, καλά! Δεν τον έχεις και κατ' αποκλειστικότητα!

- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): *(Διστακτικά)* Ξέρεις πατέρα ... Θα αρχίσω να αλληλογραφώ με μία φίλη της ...
- ΤΙΜΟΣ:** Ναι! Κάτι μου είπε η μητέρα σου! *(Εργάζεται, χωρίς να κοιτάζει τον Ορέστη)* Ε! Δεν είναι και άσχημα! Πάσα προσφορά, που λένε, δεκτή! Αφού η φίλη της θέλει τη βοήθειά σου! ... Γιατί να μην της την δώσεις, βρε αδελφέ! *(Γελάει δυνατά)*.
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): *(Στον ίδιο διστακτικό τόνο)* Είναι συγγραφέας η φίλη της ...
- ΤΙΜΟΣ:** Ε, τι άλλο θα ήταν! *(Ξεφυσά βαριεστημένα)* Η μητέρα σου μόνο μ' αυτό το σινάφι συναναστρέφεται! Βλέπεις, εμάς τους μηχανικούς, δεν μας καταδέχεται! Δεν είμαστε της κουλτούρας ούτε της υψηλής διανοήσης!
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Πατέρα ... *(Μελαγχολικά)* Πώς είναι η σχέση σου με τη μητέρα; ...
- ΤΙΜΟΣ:** Τι ερώτηση είναι πάλι αυτή! Πώς σου ήρθε;
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): *(Διστακτικά)* Την αγαπάς; ...
- ΤΙΜΟΣ:** *(Αφήνει κάτω τα εργαλεία του και σηκώνεται όρθιος)* Γιατί ρωτάς; ... Ξέρεις πως έχουν τα πράγματα ... Η μητέρα σου δεν πίστευε ποτέ στις ευαισθησίες μου ... Για κείνη ... ήμουν, πάντοτε, κάποιος «τρίτος» ... ένα δεκανίκι, δηλαδή ... τίποτα περισσότερο ... *(Κοιτάζοντας, με υπονοούμενο τρόπο, τον Ορέστη στα μάτια)* Την αγάπη της ... την διοχέτευε πάντα αφειδώλευτα ... προς άλλες «κατευθύνσεις» ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): *(Στον ίδιο μελαγχολικό τόνο)* Η μητέρα είναι μόνη, πατέρα ... Το νιώθω ... Η μοναδική διέξοδός της ... ήταν πάντα η γραφή ... Αυτές τις μέρες ... αισθάνομαι ότι η φίλη της ... είναι ... *(Σιωπή)*.
- ΤΙΜΟΣ:** Η μητέρα σου έχει πολλά χρόνια να γράψει, απ' όσο μπορώ να γνωρίζω ... Όσο για την μοναξιά της ... ήταν, πάντα, δική της επιλογή ... Δεν ευθύνομαι εγώ πάντως ... Μην μου το χρεώνεις! ... *(Γυρίζει την πλάτη του στον Ορέστη)*.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

Πατέρα! ... *(Με αγωνία)* ... Μείνε δίπλα της ... Ό,τι και αν συμβεί ... Σε παρακαλώ! ... *(Ο Τίμος μαζεύει τα εργαλεία του και φεύγει σκεπτικός και στεναχωρημένος. Ο Ορέστης κάθεται στο γρασίδι του κήπου και αρχίζει να διαβάζει ένα βιβλίο. Τον πλησιάζει ο Άγγελος).*

ΑΓΓΕΛΟΣ:

Τι διαβάζεις πάλι, ρε σοφέ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

Ένα βιβλίο για χρονομηχανές και μαύρες τρύπες ... Αναφέρεται στα παράδοξα που γεννούν αυτές οι αστρικές πύλες ...

ΑΓΓΕΛΟΣ:

Ω! Άντε πάλι μ' αυτές τις μαύρες τρύπες, τις αστρικές πύλες και τα παράλληλα σύμπαντα! Δεν βαρέθηκες, τόσο καιρό, να ασχολείσαι μ' αυτά, ρε αδελφέ! Ξεκόλλα επιτέλους! *(Γέρνει στο γρασίδι και ξαπλώνει. Αναστενάζει βαθιά)* Εγώ ξέρω, μονάχα, τα συναισθήματα που μου γεννιούνται, όταν κοιτάζω τον ουρανό, μια νύχτα χωρίς φεγγάρι! Μου προκαλεί ένα δέος η απεραντοσύνη του!

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

(Τον χτυπάει φιλικά στο χέρι) Πώς φαίνεται, μικρέ, ότι είσαι καλλιτέχνης! Αναρωτήθηκες, όμως, ποτέ τι συμβαίνει εκεί πάνω, ανάμεσα σ' αυτά τα λαμπυρίζοντα φωτάκια που ονομάζουμε αστέρες και που είναι τόσο εντυπωσιακά, όταν τα βλέπουμε όλα μαζί, αλλά το καθένα μόνο του μας φαίνεται ασήμαντο; *(Ο Άγγελος χαμογελάει και κουνάει το κεφάλι του σε ένδειξη άγνοιας)* Είναι εύκολο να ξεχάσουμε τι πραγματικά είναι! *(Παίρνοντας ένα πομπώδες ύφος και φωνάζοντας δυνατά)* Γιγαντιαία καζάνια φωτιάς! Εκατομμύρια φορές μεγαλύτερα από τη Γη!

ΑΓΓΕΛΟΣ:

Και τι νόημα έχει να το γνωρίζω αυτό, ρε σοφέ; Εμένα μου αρκεί που υπάρχουν στον ουρανό και τα θαυμάζω, όταν παίζω πιάνο!

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

(Μικρή σιωπή) Άγγελε ... Δεν σου γεννήθηκε ποτέ η επιθυμία να ταξιδέψεις στον χρόνο; ... Να ζήσεις ξανά ... σ' ένα άλλο σύμπαν; ...

ΑΓΓΕΛΟΣ:

(Αναστενάζοντας) Τι νόημα θα είχε και πάλι; Αφού δεν θα ήμουν ο ίδιος Άγγελος!

- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): *(Μικρή σιωπή. Έπειτα, μελαγχολικά)* Μπορεί να είχε κάποιο νόημα ... για τους ανθρώπους που σ' αγαπάνε ...
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** *(Σοβαρεύει)* Εννοείς ... Μετά το θάνατό μου; ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Ναι ... *(Ο Άγγελος χτυπάει, αυτός τώρα, φιλικά, τον αδελφό του στο χέρι).*
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** *(Εύθυμα)* Οι άνθρωποι που αγαπιούνται πραγματικά, πάντα συναντιούνται, σοφέ! Ε, σοφέ! Εγώ πρέπει να στο πω; Δεν χρειάζονται παράλληλα σύμπαντα, μαύρες τρύπες και χρονομηχανές! Είναι σαν τις νότες της μουσικής! Να! Δες! Τις ίδιες μελωδίες που παίζω εγώ σήμερα, έπαιζε κάποτε και ο Μπετόβεν! Δεν είναι φοβερό; Αυτό και μόνο αρκεί για να μας κάνει να συναντιόμαστε, σχεδόν κάθε μέρα! *(Γελάει δυνατά)* Μην προβληματίζεσαι τόσο, σοφέ! Η ζωή είναι πολύ πιο απλή!
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): *(Χαμογελώντας πικρά)* Έχεις δίκιο, μικρέ ... Εσύ είσαι πιο σοφός από μένα ... *(Ο Άγγελος κάνει μια αστεία κριμάτσα κομψασμού και ξεσπάνε σε γέλια).*
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** Τι γίνεται μ' αυτή τη φίλη της μαμάς; Έμαθα ότι θα αρχίσετε να αλληλογραφείτε! Θα τη βοηθήσεις να ολοκληρώσει το μυθιστόρημά της; Κάτι τέτοιο μου είπε η μαμά!
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Ναι ... Είναι συναρπαστικό ... Αυτό το διάστημα που εγώ μελετώ τα παράδοξα του σύμπαντος ... εκείνη γράφει ένα μυθιστόρημα με τον τίτλο ... *Η Μαύρη Τρύπα* ...
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** Για κοίτα, ρε, σύμπτωση! Θα σαλτάρω! Ελπίδα, τη λένε;
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ): Ναι ... Ελπίδα ...
- ΑΓΓΕΛΟΣ:** Είδες, λοιπόν, σοφέ, ότι η θεωρία μου αποδεικνύεται περίτρανα! Ορίστε! Εσύ και η Ελπίδα συνταξιδεύεται ήδη και, μάλιστα, σ' αυτό το σύμπαν! Κοίτα να είσαι καλός συνταξιδιώτης! *(Γελάει δυνατά, κλείνοντάς του πονηρά το μάτι, και φεύγει. Ο Ορέστης γέρνει το κεφάλι του και ζαπλώνει στο γρασίδι).*

.....
Η νεαρή γυναίκα μπαίνει στον κήπο, κρατώντας μια δεσμίδα από χαρτιά. Την ακολουθεί η Κυρία.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ): Το έργο τελείωσε, Αντιγόνη ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Γιατί ... *Μαύρη Τρύπα; ... (Την κοιτάζει έκπληκτη).*

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ): Εσύ έδωσες αυτόν τον τίτλο στο μυθιστόρημά σου ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Γιατί ... *Μαύρη Τρύπα! ... (Με αγωνία και φόβο).*

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ): Θεωρούσες, πάντα, ότι είναι το σημείο όπου ο χώρος και ο χρόνος τελειώνουν ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): *(Ικετευτικά)* Δεν είμαι έτοιμη, Αντιγόνη ... Δώσε μου λίγο χρόνο ... Σε παρακαλώ ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ): *(Ανάβει τα δυο κεριά στο κηροπήγιο)* Ήθελες να σβήσεις τον χώρο και τον χρόνο από την ζωή σου ... εκείνον τον καιρό ... Θυμάσαι; ... Αισθανόσουν μόνη ... Ήθελες να ταξιδέψεις στον χρόνο ... να μπει μέσα στην μαύρη τρύπα ... και να εξερευνήσεις την καρδιά ... το *σύμπαν της καρδιάς* ... αυτό το *άλλο σύμπαν* που δεν έβρισκες πουθενά ... παρά μόνον ... *(Γυρίζει το κεφάλι της και κοιτάζει τον Ορέστη που ξαπλώνει, αμέριμος, στο γρασίδι)* Το είχες φυλάξει στο συρτάρι του γραφείου σου αυτό το έργο ... Περίμενες να 'ρθει ... εκείνη η ώρα ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Όχι! Όχι! Δεν είμαι έτοιμη! ... *(Κοιτάζει τον Ορέστη, συντετριμμένη, και αρχίζει να κλαίει).*

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ): Όταν της το έδωσες, Αντιγόνη ... φαινόσουν αποφασισμένη ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Δώσε μου λίγο χρόνο, Αντιγόνη! ... Σε παρακαλώ! ... *(Βάζει τα χέρια της, με απόγνωση, μπροστά στο πρόσωπό της)* Δώσε μου λίγο χρόνο! Λίγο χρόνο! *(Ουρλιάζει).*

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ): Ελπίδα ήταν το όνομά της ... Ήρθε στο σπίτι σας ... Εκείνο το μοιραίο απόγευμα ... Εκείνο το

αυγουστιάτικο απόγευμα ... Εσύ την κάλεσες ... Τα είχες σχεδιάσει όλα ... Όμως ... *(Μικρή σιωπή)* Της δάνεισες κάτι που δεν έπρεπε ... Η αγάπη, Αντιγόνη ... δεν δανείζεται ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Δεν δάνεισα τίποτα! Λες ψέματα! Δεν δάνεισα τίποτα! Της το δώρισα το μυθιστόρημα! Της το δώρισα από αγάπη! Από αγάπη ... *(Κλαίει με λυγμούς)* ... για κείνον ... *(Στρέφει το βλέμμα της πάνω στον Ορέστη)* Για κείνον τα έκανα όλα ... *(Με βλέμμα στο κενό)* ... Έπρεπε να κόψω με μαχαίρι ... αυτό που μας ένωνε όλα αυτά τα χρόνια ... Έπρεπε να βρω τη δύναμη να το κάνω ... και το έκανα ... *(Αίματα τρέχουν από τους καρπούς της)*.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ): Εκείνος, όμως, βρήκε τα γράμματά σας στο συρτάρι του γραφείου σου ... Τα γράμματα που έγραφε αυτός, ανυποψίαστος, και τις προσχεδιασμένες απαντήσεις που του έδινες εσύ ... *(Μικρή σιωπή)* Το είχες αφήσει ξεκλειδωτο εκείνο το συρτάρι, Αντιγόνη ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Σταμάτα, Αντιγόνη! ... Σταμάτα! ... Σταμάτα! ... *(Κουνάει το κεφάλι της απελπισμένα)*.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ): Αυτό που σας ένωνε ... Αυτό που σας ένωνε ... όλα αυτά τα χρόνια ... και που το γνωρίζατε μονάχα εσείς οι δύο ... Η Μαύρη Τρύπα ... Αυτό το ταξίδι ... Αυτό το ταξίδι ... το θέλατε και οι δυο σας ... Ήρθε, λοιπόν, η ώρα ... *(Κοιτάζει τον Ορέστη)* Δώσ' του το χέρι σου, Αντιγόνη ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): *(Στον ίδιο απελπισμένο τόνο)* Δεν μπορώ, Αντιγόνη! ... Δεν μπορώ! ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΝΕΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ): Δώσ' του το χέρι σου, Αντιγόνη ... Ήρθε η ώρα ... Δώσ' του το χέρι σου ... *(Ο Ορέστης σηκώνεται από το γρασίδι και πλησιάζει τη μητέρα του. Της χαμογελάει. Εκείνη πιάνει το χέρι του. Η νεαρή γυναίκα παίρνει το κηροπήγιο και έρχεται προς το μέρος τους. Ο Ορέστης και η μητέρα του φουρούν μαζί και σβήνουν τα δυο κεριά. Ο φωτισμός χαμηλώνει, ενώ, μέσα στο σκοτάδι, ακούμε τις φωνές τους, για τελευταία φορά)*.

ΟΡΕΣΤΗΣ (ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):

Πότε θα έρθει, μητέρα, η φίλη σου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Αύριο το απόγευμα θα είναι εδώ, αγάπη μου ...

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ):** Είσαι χαρούμενη, μητέρα;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΚΥΡΙΑ): Ναι, γλυκέ μου ...

.....

Στον κήπο μπαίνει, αλαφιασμένος, ο Άγγελος. Είναι ολομόναχος. Τρέχει πάνω-κάτω, σαν τρελός, και ουρλιάζει, πανικόβλητος.

ΑΓΓΕΛΟΣ: Μαμά! Μαμά! *(Κλαίει και πιάνει το κεφάλι του με απόγνωση)* Ο Ορέστης! Ο Ορέστης έπεσε από τον βράχο! Μαμά! Ο Ορέστης έπεσε από τον βράχο! *(Πέφτει στα γόνατά του, εξουθενωμένος, και φωνάζει δυνατά)* Μαμά! Μαμά! Ο Ορέστης ... Μαμά ... *(Σωριάζεται λιπόθυμος)*.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΕΞΟΧΙΚΟΥ

Ο Ορέστης βαδίζει στον κήπο της εξοχικής κατοικίας του δίπλα στην Ελπίδα. Είναι ένα χειμωνιάτικο απόγευμα.

ΕΛΠΙΔΑ:

Είναι, πραγματικά, μεγάλη η απόφασή σας να μένετε μόνιμα στην εξοχή. Μακριά από την παραζάλη αλλά και από τις πολλαπλές επιλογές που προσφέρει μια μεγαλούπολη. Η ζωή στην Αθήνα μπορεί να φαντάζει, πολλές φορές, σαν ένα αναγκαίο κακό! Δεν παύει, όμως, να είναι η ζωή στην πρωτεύουσα! *(Γελάει).*

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):**

Δεν έχετε και άδικο. Έτσι είναι. Με τους γονείς μου μείναμε, αρκετά χρόνια, στην Αθήνα. Ο πατέρας μου, ξέρετε, ήταν γιατρός. Ξεκινούσε την καριέρα του με πολλές προσδοκίες. Η πόλη αυτή μπορούσε να τις ικανοποιήσει. Η μητέρα μου, από την άλλη μεριά, έκανε τα πρώτα δειλά λογοτεχνικά της βήματα. Είχε και αυτή μεγάλα συγγραφικά όνειρα ... *(Με νοσταλγική διάθεση)* Ύστερα ... Ήρθε το διαζύγιο ... Ήμουν πολύ μικρός τότε ... Όταν μεγάλωσα αρκετά για να μπω στον άχαρο ρόλο του αδέκαστου κριτή ... *(Χαμογελώντας πικρά)* Νομίζω πως τα φτερά της νιότης και των ονείρων δεν περιχαρακώνονται εύκολα ... Τι λέτε; Δεν

ΕΛΠΙΔΑ:

ενοχοποιώ κανέναν από τους δύο ... *(Μικρή σιωπή)* Ούτε, όμως, και τους αθώνω ...

Η μητέρα σας πρέπει να ένιωθε τρομερά καταπιεσμένη μέσα σ' αυτό το γάμο. Αυτό μπορεί να το εικάσει κανείς, εύκολα, και από την πλοκή του μυθιστορήματός της. Αυτού που εκδόθηκε, πριν από λίγες μέρες. Για ποιον λόγο, άραγε, θα έδινε τον τίτλο, *Η Μαύρη Τρύπα*; Φαίνεται ότι η ιατρική δεν κολλάει πάντα με την τέχνη! ... Τι λέτε; *(Μικρή σιωπή)* Ωστόσο ... Αυτό που δεν καταλαβαίνω ... Και επιτρέψτε μου να σας το ρωτήσω ... Είναι ... Γιατί ένα έργο που γράφτηκε σε νεαρή ηλικία και ήταν από τα πρώτα της, άργησε τόσο να εκδοθεί και, μάλιστα, μετά το θάνατό της; ...

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):**

Ίσως γιατί θεωρούσε πως θα ήταν ένα είδος βεβήλωσης, στο πρόσωπο του πατέρα μου και του γάμου τους, η δημοσίευση αυτού του έργου. Ξέρετε ... Η μητέρα μου ήταν πολύ περήφανη γυναίκα ... Ακόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές της ...

ΕΛΠΙΔΑ:

Η Μαύρη Τρύπα ήταν η διέξοδός της; ... Το πέρασμα σ' ένα άλλο σύμπαν; ... Μια φυγή; ... Ένα φανταστικό ταξίδι; ...

**ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):**

Μα ... *(Σκεπτικός)* Νομίζω πως πάντα υπάρχει ένα κενό αιθέρος στη ζωή μας ... Δεν βρίσκετε; Έστω και ως ψευδαίσθηση ...

ΕΛΠΙΔΑ:

Κενό αιθέρος ... Κενό αιθέρος ... *(Ξαφνικά, πετάγεται έκπληκτη μπροστά στη θέα του βράχου)* Χριστέ μου! Τι βράχος είναι αυτός! Πώς ξεφύτρωσε εδώ πέρα! *(Χαμογελώντας)* Α! Οφείλω να ομολογήσω ότι, για

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

μια κριτικό λογοτεχνίας, το σπίτι
σας επιφυλάσσει πολλές και
απροσδόκητες εκπλήξεις!
(Γελάνε).

ΕΛΠΙΔΑ:

Χαίρομαι, ιδιαιτέρως, γι' αυτό!
Θα ένιωθα τρομερή αμηχανία, αν
συνέβαινε το αντίθετο!

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

(Με εύθυμη διάθεση) Ω! Κάθε
άλλο! Θεωρώ ότι είστε πολύ
τυχερός άνθρωπος!

ΕΛΠΙΔΑ:

Τυχερός άνθρωπος! Μιμμ ...
(Με επιτηδευμένο σκεπτικισμό)
Που ξέρετε! (Γελώντας) Μπορεί
και να 'μαι!

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

Καταρχάς ... Είστε τυχερός
άνθρωπος, γιατί είχατε μια
αξιόλογη μητέρα. Η μητέρα σας
μάγευε, πάντα, το αναγνωστικό
της κοινό, ακόμη και τα
τελευταία χρόνια της ζωής της,
που η ηλικία της βάραινε πολύ
πάνω στους αδύναμους ώμους
της. Αυτό δεν είναι μικρό
πράγμα! Και, μάλιστα, σε μια
εποχή που όλα
απομυθοποιούνται! Έπειτα ...
(Κοιτάζοντας τον βράχο) Είστε
τυχερός που μπορείτε να βλέπετε
αυτόν τον βράχο να στέκει
ασάλευτος, μέρα και νύχτα ...

ΕΛΠΙΔΑ:

Είπατε, "να βλέπετε" ... Εγώ,
θα πρόσθετα ... (Γελώντας) Και
"να κάθεστε"!

(Εκπληκτη) Κάθεστε εκεί πάνω!
Ω! Μα, αυτό και αν είναι τύχη!
(Γελάνε) Δεν υπάρχει τίποτα πιο
ωραίο από το να ατενίζει κανείς
τον κόσμο από ψηλά ...
Συλλαμβάνει όλη την γνώση του
με σοφία ... Τι ράπισμα δέχεται,
τότε, αυτή η μέγαιρα η λογική!
Δεν βρίσκετε; (Μικρή σιωπή) Η
μητέρα σας; ... Καθόταν και
κείνη εκεί ψηλά; ...

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

Ω! Όχι! Όχι! *(Γελώντας δυνατά)*
Ούτε κατά διάνοια! Τα φοβόταν
τρομερά τα ύψη! Αν και πολύ
ψηλή η ίδια!

ΕΛΠΙΔΑ:

Δεν θέλησε ποτέ να
ξαναπαντρευτεί, μετά τον
χωρισμό με τον πατέρα σας;

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

Όχι. Ποτέ. *(Χαμογελώντας)*
Μάλλον διέβλεπε η Αντιγόνη ότι
το δις εξαμαρτείν, ουκ ανδρός
σοφού! *(Γελάνε)* Λοιπόν, τι λέτε;
Να καθίσουμε, εδώ, στον κήπο, ή
μήπως κρυνώνετε και θέλετε να
μπούμε μέσα και να συνεχίσουμε
την κουβέντα μας;

ΕΛΠΙΔΑ:

Αν δεν σας πειράζει, θα
προτιμούσα να καθόμασταν εδώ.
Είναι πολύτιμο πράγμα, ένα
χειμωνιάτικο απόγευμα, πριν
ακόμη δύσει ο ήλιος, να δέχεσαι
τη γλυκιά ζεστασιά του ... Και
επιπλέον ... *(Με παραπονιάρικο*
ύφος) Ε! Θα σκάσω! Δεν μπορώ
να μην το πω! Είναι τόσο
δύσκολο, επιτέλους, να μιλάμε
στον ενικό; Για όνομα του Θεού!
Νέοι άνθρωποι είμαστε! Αρκετά
μάς βαραίνουν οι τίτλοι μας!
Μην τους βαραίνουμε και εμείς,
ακόμη περισσότερο! *(Γελάνε)*.

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

Συμφωνώ, Ελπίδα ... Έχεις δίκιο
... Άλλωστε ... *(Με απλανές*
βλέμμα) Ένα τόσο ωραίο όνομα,
όπως το δικό σου, είναι
ιεροσυλία να μην το προφέρεις
...

ΕΛΠΙΔΑ:

(Μικρή σιωπή) ...

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

Ειδικά, όταν εσένα σε λένε
Ορέστη! *(Ευθυμώντας)* Και είναι

- της μοίρας σου γραφτό να σε
κυνηγάνε οι Ερινύες!
- ΕΛΠΙΔΑ:** *(Μελαγχολικά)* Αυτό σκέφτεσαι,
Ορέστη, όταν συνθέτεις; ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ): *(Χαμογελώντας πικρά)* Ποιο απ'
όλα;
- ΕΛΠΙΔΑ:** *(Κοιτάζοντάς τον έντονα στα
μάτια)* Ότι σε κυνηγάνε οι
Ερινύες ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ): *(Χαμηλώνοντας το βλέμμα του)*
Όταν γράφω μουσική ... και,
κυρίως, όταν την ερμηνεύω στο
πίانو ... μπροστά σ' ένα κοινό
που περιμένει πολλά από μένα ...
(Μικρή σιωπή) Ίσως να σου
φανεί παράξενο ... Ίσως και να'
ναι μια απ' τις πολλές
καλλιτεχνικές ιδιοτροπίες μου ...
(Μικρή σιωπή) Στο μυαλό μου ...
έρχεται τότε ... ξανά και ξανά ...
αυτός ο βράχος ...
- ΕΛΠΙΔΑ:** Αυτός ο βράχος; ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ): Ναι ... Αυτός ο βράχος που
βλέπεις απέναντί σου ... Είναι
βασανιστικό ... Όμως ...
- ΕΛΠΙΔΑ:** Όμως; ...
- ΟΡΕΣΤΗΣ**
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ): *(Χαμογελώντας πικρά)* Δεν
διάβασα, ποτέ μου, ούτε ένα
βιβλίο αστροφυσικής! ... Οι
μόνες μου γνώσεις για τις μαύρες
τρύπες, είναι αυτές που
αποκόμισα από το μυθιστόρημα
της μητέρας μου! ... Και,
μάλιστα, λίγες μέρες, μετά το
θάνατό της, που διάβασα το έργο
της! ...
- ΕΛΠΙΔΑ:** *(Μελαγχολικά)* Νιώθεις, όμως, να
ταξιδεύεις μέσα σ' αυτές; ...

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

(Σηκώνοντας το κεφάλι του και κοιτάζοντάς την έντονα στα μάτια) Ελπίδα ... Δεν το 'χω πει σε κανέναν ... Αλλά ... Όταν έρχεται το σούρουπο ... Και εγώ κοιτάζω αυτόν τον βράχο ... Νομίζω τότε ... Έχω την αίσθηση ... πως βλέπω ένα νεαρό αγόρι ...

ΕΛΠΙΔΑ:

Ένα νεαρό αγόρι; ...

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

Ναι ... Ένα νεαρό αγόρι ... Μπορεί να μην έχει το ίδιο πρόσωπο με το δικό μου ... Έχει, όμως, το ίδιο όνομα ... Τον λένε ... Ορέστη ...

ΕΛΠΙΔΑ:

Και ... Και τι κάνει αυτό το αγόρι; ...

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

(Συγκινημένος) Τον βλέπω να ανεβαίνει αργά τον βράχο ... Το πρόσωπό του, το «δέρνει» ένας καυτός, αυγουσιτιάτικος λίβας ... Τα μαλλιά του «ριγούν» σαν χλόη ... Στο μέτωπό του αποκαλύπτεται όλη η μεγαλοπρέπεια του πόνου του ... Φτάνει στην κορφή του βράχου ... Και κει ... Σε μια στιγμή ... *(Σιωπή)*.

ΕΛΠΙΔΑ:

Σε μια στιγμή; ...

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

(Στον ίδιο τόνο) Σε μια στιγμή, που ο χώρος και ο χρόνος παραμορφώνονται ... Και, ενώ όλα παραμένουν ακίνητα ... Απελπιστικά, ακίνητα ... *(Αναστενάζοντας βαθιά)* Εκείνος ... τελικά ... σαλεύει ... κινείται ... κινείται ... κατακυλώντας αργά – αργά από τον βράχο ... πέφτοντας στο κενό ... και ... μαζί του ... βγαίνει από την αιώνια ακινησία του ... και αυτός

ο πέτρινος όγκος ... αυτός ο βράχος που ... επί αιώνες ... έστεκε ακίνητος ... *(Μικρή σιωπή)*

ΕΛΠΙΔΑ:

Τι είναι αυτό που σε βασανίζει, Ορέστη; ... Δεν καταλαβαίνω ...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

(Χαμογελώντας πικρά) Αχ, Ελπίδα! Νομίζω πως η μητέρα μου είχε δίκιο στο μυθιστόρημά της ... *(Αναστενάζοντας βαθιά)* Η Μαύρη Τρύπα υπάρχει ... Υπάρχει για να ενώνει τις ζωές μας ... Για να ενώνει τις καρδιές μας ... Για να μας θυμίζει ότι ...

ΕΛΠΙΔΑ:

Για να μας θυμίζει ότι; ... Πέσ' μου ...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

(Συγκινημένος) Για να μας θυμίζει ότι δεν έχουμε έναν μόνο εαυτό ... Αλλά πολλούς ... Αμέτρητους ... Άπειρους ... Διασκορπισμένους σε άπειρα σύμπαντα ...

ΕΛΠΙΔΑ:

Άπειρα σύμπαντα; ...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

Ναι ... Άπειρα, Ελπίδα ... Όσα ... και οι ψυχές μας ... *(Μικρή σιωπή)* Για δες, όμως! Βράδιασε! Πώς πέρασε έτσι η ώρα! *(Σκουπίζει, με μια γρήγορη κίνηση του χεριού του, τα μάτια του).*

ΕΛΠΙΔΑ:

Ναι ... Ξεχαστήκαμε ... Ήταν τόσο ωραία και ξεχωριστή η συζήτησή μας ...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

(Χαμογελώντας) Δεν έχουμε, τότε, παρά να την επαναλάβουμε! Ανανεώνοντας το ραντεβού μας!

ΕΛΠΙΔΑ:

Θα το 'θελα πολύ, Ορέστη ... *(Σηκώνεται όρθια. Του δίνει το χέρι της για να τον χαιρετήσει)*

Για έναν άνθρωπο, σαν την μητέρα σου, νομίζω πως δεν χρειάζεται να συλλυπηθώ ...

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

(Πιάνει το χέρι της) Όποτε θέλεις, μπορείς να ξανάρθεις ... Είσαι ευπρόσδεκτη ...

ΕΛΠΙΔΑ:

Χάρηκα πολύ για την γνωριμία ... *(Μικρή σιωπή)* Το μεσημέρι που ξεκίνησα για να ρθω ... είχα σκοπό να πάρω μια τυπική συνέντευξη, όπως τόσες άλλες ... αλλά ... σήμερα το απόγευμα ... συνάντησα ...

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

Την *Μαύρη Τρύπα!* *(Γελάνε και οι δύο)*.

ΕΛΠΙΔΑ:

Όχι ... Όχι ... Δεν ξέρω αν συνάντησα την *Μαύρη Τρύπα* ... Σίγουρα, όμως, συνάντησα έναν άνθρωπο ... που αισθάνομαι ότι τον ήξερα ... από πάντα ... που μ' έωνε κάτι μαζί του ... από παλιά ... *(Μικρή σιωπή)*.

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

Η μητέρα μου θα ήταν πολύ χαρούμενη γι' αυτό ...

ΕΛΠΙΔΑ:

Μα ... Νομίζω ... πως είναι χαρούμενη ... Πολύ χαρούμενη ...

ΟΡΕΣΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ):

Καληνύχτα, Ελπίδα ... Θα σε περιμένω ...

ΕΛΠΙΔΑ:

Καληνύχτα, Ορέστη ... Θα ξανάρθω ...

ΤΕΛΟΣ

